Есен и Зима

3 Не да мирно
по нашта расува вечъ на Есен
1) Замучен, скълнен свод небесен
Вече малко не стои
Свободна Дъха по горе пасналъ Дивки
С тъжнен шум се обнажава.

В поле пристъпала мъгла
Трекливи ръки на ръка
Кръм юг се тъжив; наблюдаваш.
2 Доволно тъжни тъжни дни
1) Не двор Ноемврий вечъ сум;
Зората срава мъглива хладна
По ниви глухо, редом мъгъ;
Ще видиш сам с'вълчуга гладна
Напъти нъкоечел нъкой вълъ
Очи ми го сон, затръхва
и конишкъ: и сурръхва
Улича бръзко пръз гори;
Там говедарь пръд зори
Говедата си вън от хлева
Не ги искарва на далеч
Не ги по гладне сбира вечъ;
Потъна в (нъ) нъщи си поглъва
Преде, и в'зимничъ нощи
Гори там огън и пращи
Трещят навъщъ мразовечъ
и посрещяват се момчета
По тодата съ нов парксеч
Ръки лъщят послани с'лед.
Народчет дъски сам чекори
На ами пътки по леда
Притъчно сучива тъмка гъска
Да пауви пъка по вода
и вир в'пада кат се хлъска.
В'връх, вна са първи снег
Вадай чоп на звъзди по бръг.

аз'дъвъх ~~[illegible]~~ — ∪ — ∪ — ∪ — ∪ — ∪
~~Сам обмислял~~ ~~[illegible]~~ да се по-расчуша
Пръд мъгли кремнисти тъй лъщи
Тиха нощ; туй чинъ бога слуша
и прикаъвет си звъзди е'звъзди.
В'небеси тъй ръсувенно и чудно,
Сти земя чав'подро-сикав гръди....
А що е небъно мен и трудно.
Идно п'такъв? що сърдце ранъ?
Оти привъзт аз не искам нищо,
За личнаточ не ма храм,
Сам свобода и спокойство нуда
Да десетя прахласнят бих срепам.

Старост

Почивка искаладъ' тъло
От тайна чредност душа цвърчи
Тъмко тъ седе бръсаш ко дъло
Привоуто душа, сълъ чисе в'очи
Не моленъ нъкак правъ подсрди
и пъкрдъ разум сърдце (до) спъзи
и в'съсерцанъ въдъ' Богдъ
Очъчен безсилъ, легнъ умри.

III

Чий род избранный, говорихми
Синки дъца вч старини
Бодрет гръми изпушиха
Волнет' морет' сред' ръбъ
Камъкъ ле води потоци
Дъждъ съмаша небеса
За нас закон, у нас пророци
От Божъ силъ чудеса
Нетъртаи бочъ людска гординя
Не'стъ' тойщо говорить
Ми — сол Земли, ми — стълб свътиня
Ми — лъч божий ми — божий цвет!
Онъ с'тъз що с'гордост лукава
Въ дъни смирени не рвдил
Не е уважъ с'людска слава
Кумир зи себе не правил
Точ с'тъз, що дъхъ и свобода
Възнеси нему тъмнъ.
Точ с'тъз, що вси зове народи
Въ духовен мир, в'Господен храм

Хом. 1851

IV

Аз тръгнуват по Балкана
А так влък ми овца дави,
Нъмам нищо за отбрана
Освъ братъ на сава
Голъми са у тъх сарави
Тамъ помощ! трава
Нъ мой вък се нетрива
Ни една родна страна
Въ сяка себи щастъ сниве (слива)
А у мене лота рана
Българско съмаз сиротче
Спаси ме от небе отче
Въ ~~[illegible]~~ та ни ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
Одъ'рпал с'ръвъ чистотъ
Не просвещен при обучат
~~[illegible]~~ Дъхъ, въ чистъ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~